

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

In Diuites auaros: Basilij Mag. Expostulatio. xv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

esse non possumus, medelis spiritualibus vulnera nostra curemus. Mandat Esaiæ Deus: Exclama, inquit, in fortitudine, & noli parcere: sicut tuba exalta vocem tuam: & annuncia plebi meæ peccata eorum, & domui Iacob facinora eorum. Et cum peccata eis sua exprobrari precepisset: cumq; eorum facinora pleno indignationis impetu protulisset, dixissetq; eos, nec si orationibus & ieiuniis uterentur, satisfacere pro delictis posse: nec si in cilicio & cinere voluerentur, iram Dei posse lenire: in nouissima tamen parte demonstrans solis Deum eleemosynis posse placari, addidit dicens: Frange esurienti panem tuum: & egenos sine tecto induc in domum tuam. Si videris nudum, vesti eum: & domesticos seminis tui non despicias. Tunc erumpet temporaneum lumen tuum, & vestimenta tua cito orientur: & præteribit ante te iustitia tua, & claritas Dei circumdabit te. Tunc exclamabis, & Deus exaudiet te: dum adhuc loqueris, dicit tibi: Ecce adsum. Et in Psalmis Spiritus sanctus dicit: Beatus qui intelligit super egenum & pauperem: in die mala liberabit illum Deus. Quorum præceptorum memor Daniel, cum Rex Nabuchodonosor aduerso somnioterritus æstuarer, pro auertendis malis, ac diuina ope impetranda, remedium dedit, dicens: Rex consilium meum placeat tibi, & peccata tua eleemosynis redime, & iniustitias tuas miserationibus pauperum: & erit Deus parcens peccatis tuis, Raphaël quoque angelus dicit: Bona est Oratio cum Ieiunio & Eleemosyna: quia eleemosyna à morte liberat, & ipsa purgat peccata.

Esa. 58.

Psal. 40.

Dan. 4.

Tobiz 12.

In Diuites auaros, Basilij Mag. Expostulatio.

Serm. 2. in Diuites auaros.

Reminiscere parumper diei illius, in qua cum gloria Christi apparebit aduentus: quando qui bene fecerunt, in resurrectionem vitæ: qui verò malè egerunt, in resur-

CAPVT XV.

resur-

resurrectionem iudicij excitabuntur. Adiuventum vite, non malorum incitamentum pecunia data: anime redemptio, non exitij occasio. Sed inquis: ob filios necessaria. Dic quaeso, cum Deum orasti, ut natos susciperes, addidisti ne illud: Da liberos, ut causa sint ne Regnum tuum assequar? Præterea, quis tibi sponsor de ipsorum voluntate & ingenio fuerit: ut recte aatis relictisq; vrantur? Nam multis diuitia luxuria causa sunt. Considera itaq;, ne cum multis erumnis opes cumulas, peccatorum materiam aliis tradas, dupliciq; plectaris postmodum poena: & tuorum criminum, & aliorum quibus causam dederis. Nonne cunctis liberis tibi coniunctior est anima tua? Huic tu primas da partes diuitis hereditatis: vite videlicet æterna materiam. Deinde filiis distribue. Qui verò liberis caret: quam parsimonie causam obijciat? Nolo, inquit, pauperibus dare, ob vitæ necessarios usus. Ego quidem bonis dum vixero frui volo: post mortem verò, pauperes in testamento adscribam. Heu miser: tunc benignus ac liberalis hominibus eris, cum te cadaver adscribam? Dic mihi, quo mercedem tempore potissimum exposces: vitæ ne, an mortis? Nam si tempus, quod ad promerendum datur, in voluptatibus & delitiis absumens, pauperes nequaquam respexisti: mortuus cuiusnam actionis aut operis mercedem petiturus es? Atramento & tabulis pulchra opera & commendanda gerere studes? Sed quis exitus tui tempus nunciabit? Quis de mortis genere sponsor? Quot videmus repentino, ac vi, casuue extingui, qui præ doloris & spiritus angustia, ne vocem quidem emittere poterunt? Quot etiam febris à sensu alienos fecit? Quid igitur tempus expectas, in quo sæpe tua ipsius rationis dominus non eris? Enimvero nox profunda, morbus gravis, nullus circa adiutor: imò potius insidiis paratus, qui hare-

hereditatem, aut legati sibi aliquid expectet: omnia tantum, quæ ad eius faciam usum, exhortans. Tunc tandem destitutum te videns, tuam imprudentiam ac stultitiam grauiter suspirius damnare incipies. Cupies & eo tempore mandata dare, cum & lingua semiextincta ad loquendum, & manus ad scribendum inualida, tremensq; fuerit: ex quo nec voce, nec item literis tuam ostendere mentem valebis. Quod si nihilominus contigerit, ut & verbo & scripto res tuae palam mandentur: una tamen transposita litera, vnum non probè adpositum signum, totam sententiam mutare, ac irritam facere sunt apta. Duo item aut tres improbi testes, totam hereditatem in alios conuertent. Quid igitur miser reipsum decipis: nunc opibus in luxu viuendo abutens, ac tibi ea promittens, quorum postea dominus non eris? Hæc itaq; frater, dum vales ac potes, animaduertas. Crede optimè consulenti, teq; amanti IESV CHRISTO: qui ob nostram salutem egere voluit, ut ex eius paupertate nos diuites essemus: qui etiam sese pro nobis redimendis pretium obtulit, ut eius mandato seruando nobis cōmodum perpetuum proueniret: & hæredes æterna fieremus vitæ.

2. Cor. 8.

Quid ægroto post conditum Testamentum, aliaque necessaria ritè procurata, faciendum.

Peracto negotio testamentario, alijsque rebus necessarijs ritè, quantum fieri potest, procuratis, ægrotus omnes de rebus huius sæculi obstrepentes submoueat. Deinde si morbi ratio patitur, animæ prius quàm corpori mederi studeat, per exomologesin sinceram, & fuci expertem: & à sacerdote, cum plena fide, summaq; reuerentiâ pœnitentiæ remedium accipiat: ex intimis præcordijs Dei misericordiam imploret: sumatq; vitæ castigatioris propositum, si contingat renouescere. Ad hæc, si læsus

CAPVT.

XVI.

Ex Eras. Præpar. ad mortem.